

ARBEJDE FOR DE SALVEDE

«Den Herre Herres Aand er over mig, fordi Herren har salvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de sagtmødige; ... til at udraabe ... vor Guds Hævns Dag; til at trøste alle sørgende.» — Esajas 61, 1. 2.

DEN Pligt, som frem for noget andet paahviler ethvert fornøftbegavet Væsen, er at herliggøre Gud.

Det er Jehovas udtrykte Vilje, at hans Plans Udfoldelse og Virkeliggørelse skal blive til hans Forherligelse. Naar Guds Vilje og Plan angaaende Menneskene er fuldført, vil ethvert Træk af den genspejle hans Mægt og Storhed og Herlighed. De Kristne, der i særlig Grad er Genstand for Jehovas Gunst, burde altid være ivrige efter at gøre noget for at herliggøre Gud. Hvis de trofast arbejder i Harmoni med Guds Plan, og hvis de tilskyndes dertil af uselvsk Hengivenhed for Herren og hans Sag, vil det for de trofaste hidføre det forønskede Resultat.

²Aaret 1925 er kommet. Med stor Forventning har de Kristne set fremad til dette Aar. Mange har fortrøstningsfuldt ventet, at alle Kristi Legemes Lemmer vil blive herliggjort til den himmelske Herlighed i Løbet af dette Aar. Muligvis vil dette ske. Muligvis sker det ikke. Til sin egen velbehagelige Tid vil Gud fuldføre sin Vilje med sit eget Folk. De Kristne skulde ikke være saa stærkt optaget af, hvad der muligvis vil ske i dette Aar, saa de undlader med Glæde at gøre, hvad Herren vil, de skal gøre.

³En Kristen er en, som er avlet og salvet af den helige Aand. Han er gaaet ind paa at gøre Guds Vilje. Der paahviler ham den Pligt trofast at opfylde sin Del af Pagten. Det maa han gøre, før han kan indgaa i det himmelske Rige. Herren tager ikke Mennesker til Himmelen blot at frelse dem, men for at hans Vilje med hele Menneskeslægten kan blive fuldført og hans Navn blive forherliget. Der er visse Ting, den Kristne maa gøre, før han vil blive taget til Himmelen. Hvis han forsømmer eller nægter at gøre dette, vil det absolut hindre hans Indgang i Riget. Det, som den Kristne i Virkeligheden udfører, vil heller ikke være det vigtigste, men den Aand eller det Motiv, som tilskynder ham, vil være det afgørende. Det, som den Kristne burde være stærkest optaget af i dette Aar, bør da være dette: Opfylder jeg trofast min Pagt i Kristi Aand?

⁴Ordet «salvet» i Forbindelse med den Kristne, sigter til den Opgave, Fuldmagt eller Bemyndigelse, han har faaet af Gud selv. En Fuldmagt er en formel Erklæring, der overdrager Magt og Myndighed til en eller flere Skabninger og bemyndiger eller befaler Udførelsen af visse Ting. Den, der har modtaget en saadan Fuldmagt, vil, hvis han er betænksom og omhyggelig, fra Tid til anden undersøge sin Fuldmagts Vilkaar og Udtryk, for saaledes at forvise sig om, hvorvidt han udfører sine Pligter eller ikke.

⁵De salvede maa fastholde det, de har lært, nemlig: at den Herre Jesus Kristus, Menighedens Genløser og Hoved, nu er nærværende og har taget sin Magt og begyndt sin Regering; at de store fundamentale Sandheder i Guds Plan er blevet genoprettet for Menigheden, og at denne Genoprettelse var fremstillet ved Elias's Gerning; at Herren er kommet til sit Tempel og ransager dets Medlemmer; at Menighedens nuværende Gerning paa denne Side Forhænet var fremstillet ved Elisass Gerning, han

som udførte baade et Udryddelsesværk og en Trøstegerning; og at den Del af Menighedens Opgave, som endnu ikke er fuldført er: At forkynde vor Guds Hævns Dag og at trøste alle sørgende.

⁶En rigelig Indgang i vor Herres og Frelseres Rige er alle de salvedes inderlige Ønske. Det er derfor nødvendigt, at enhver af de salvede holder fast paa disse dyrebare Sandheder. Han maa holde fast ved dem med Mod og Styrke; han maa vokse i Kundskab, derfor er det nødvendigt for ham at studere Guds Ord; han maa udøve Selvbeherskelse og maa derfor med Glæde drikke den Kalk, Herren har iskænket ham; han maa vokse i Guds frygt og lægge Kærlighed til Brødrene for Dagen saavel som en uselvsk Hengivenhed for Herren og hans Sag. Udførelsen af alle disse Ting vil kræve en trofast Opfyldelse af alle de Pligter, der er lagt paa den Kristne ved den Fuldmagt, han har modtaget fra Gud. Forjættelsen gaar ud paa, at hvis han med Iver tager Vare paa disse Ting, skal han ingen Sinde snuble, og han vil da faa en rigelig Indgang i det evige Rige. Det fremgaar altsaa tydeligt heraf, at Virksomhed i Forhold til Lejlighed kræves af alle, der fra nu af ønsker at indgaa i Riget.

⁷Menighedens Fuldmagt viser, at der er to Klasser, som er Genstand for Trøst, nemlig 1) de sørgende i Zion og 2) de Mennesker i Verden, der søger Trøst i denne Nodens Tid. Dem, der af Herren bruges til at bringe Trost til andre, kalder han for Trøstere. Kun de, der har modtaget den hellige Aands Salvelse, kaldes saaledes. Den Kristnes Fuldmagt er stor og omfattende. Han har faaet Befaling til at trøste alle, som sørger, efter som han har Lejlighed. At trøste betyder at hjælpe, at befæste, at tildele Styrke og Haab, at opmuntre, at lindre, forfriske, vederkvæge, oplive og glæde dem, der er bedrovede, nedtrykte og i Vaande, dem, som sørger.

HÆVNENS DAG

⁸Verden er i Nød og Forvirring, og Menneskenes Hjerter forsmægter af Frygt. Selvskheden har sat Frugt, og Folkene stønner og sukker i Smerte under de store Byrder; de længes stærkt efter at blive udfriet. Det er Menighedens Pligt at kundgøre for Folkene, hvad alle disse Ting betyder og at vise, hvorledes Befrielsen vil komme. Den gamle Verden under Satans Regering er endt; Jordens Herskeres Tid er forbi. Gud udtaler nu sin Hævn over Satans Organisation, og Satans Fæstningsværker maa falde for at give Plads for Retfærdighedens Rige. Vi bør klart paavise, at denne Vredens Dag er Udslag af Guds Hævn over et ugudeligt System. Vi har ikke faaet Bemyndigelse til at bruge hævnerrige Ord imod nogen. Vor Pligt er at forkynde Folket den klare Sandhed, for at de kan vide, hvad de har i Vente, og for at i det mindste nogles Sind kan blive beredt til at tage imod Herrens Rige.

ZION

⁹Den vigtigste Pligt, som paahviler de salvede, er at trøste de sørgende i Zion. Udtrykket «Zion» betyder Guds

Organisation. De, der er indviet til at gøre Guds Vilje og er avlet og salvet af hans Aand, er en Del af Zion. Man kunde nu spørge: Da disse har faaet Fred med Gud og modtaget hans dyrebare Løfter, hvorfor kan da nogen af dem trænge til at blive trøstet? Selve den Omstændighed, at Herren har givet Zions Medlemmer Bemyndigelse til at trøste andre af Zions Medlemmer, er et afgørende Bevis for, at Zions Medlemmer til Tider kan trænge til Trøst. En af de mest velsignede Forrettigheder, den Kristne har, er at hjælpe og trøste sin Broder i Kristus. Enhver, som paa rette Maade er blevet opøvet gennem sine egne Trængsler, vil i fuldere Grad sætte Pris paa den Forret at føle med og trøste sin Broder, som er i Trængsel. Uden Tvivl lader Herren prøvende Erfaringer blive de forskellige af Zions Medlemmer til Del for at hjælpe dem til at føle større Sympati for deres Brødre.

¹⁰Zions Overhoved er den Herre Jesus Kristus. Den Vej, han vandrede alene, maa tilbagelægges af hans sande Efterfølgere, der bærer hans Aag, og det under lignende Forhold som dem, der raadede paa Mesterens Vandring.

STRIDEN

¹¹Lige fra Begyndelsen har Satan og hans Afkom arbejdet paa at tilintetgøre Zion. Det er velkendt for enhver Kristen. Da vi nu ved, at Herren har taget sin Kongemagt, at vor Guds Hævns Dag er kommet, og at dette maa forkyndes af Zion-Klassen, kan vi ogsaa med Sikkerhed vide, at Satan vil sætte al sin Magt og Kraft ind paa at ødelægge Forjættelsens Æt. Herren har i sit Ord givet os stærke Beviser for, at Satan vil kaste alle sine Troppstyrker ud imod Guds salvede. De fire Navne, som Satan kaldes med, tilkendegiver hans Angrebsmetode.

¹²Vi kan forvente, at Satan som »Slangen« vil fremkomme med alle Haande Bedragerier baade i Lære og Liv under sit Forsøg paa at bedrage og forføre de salvede. Vi har dog faaet den Forsikring, at det ikke er muligt for ham at forføre de udvalgte; men kun de trofaste vil være de udvalgte. Den gamle Slange, Satan, vil ikke faa Held til ved sine listige Bedragerier at drive de trofaste bort fra Herrens Budskab eller fra hans Forkyndelsesmaade.

¹³Vi maa vente, at som Bagtaleren, hvad Navnet »Djævel« betyder, vil Fjenden rette alle Haande nedrige, ondsksfulde, falske og bagtaleriske Anklager imod Guds salvede. Da vi saaledes er advaret, bør enhver Kristen se vel til, at han ikke nogen Sinde byder sig selv frem som Tjener for Djævelen ved at bagtale eller gentage en bagtalerisk Anklage mod sin Broder. Enhver af de salvede bør huske, at hvis han hører nogen bagtale sin Broder, saa er dette Djævelens Værk og ikke Herrens Værk, heller ikke deres, som har Herrens Aand. De bør huske, at dette at gentage en bagvaskende Beskyldning er lige saa slemt som at fortælle den paa første Haand. De salvede bør alle erindre, at den Herre Jesus har fastsat en Regel for, hvorledes Overtrædere blandt de salvede skal behandles, og at den eneste sikre Fremgangsmaade for Menigheden er at følge Herrens Forskrift meget nøje. — Matthæus 18, 15-17.

¹⁴Navnet Satan betyder Modstander; og vi kan være forvisset om, at Satan vil vedblive med at modstaa enhver Anstrengelse, de salvede gør sig for at forkynde Sandhedens Budskab. For at naa sin Hensigt vil han

skræmme, forfærde og nedslaa Modet hos dem, der med Iver stræber at forkynde Herlighedens Konge og hans Rige.

¹⁵Eftersom »Drage« betyder Opsluger, kan vi være sikre paa, at Fjenden vil anvende alle mulige onde og ugudelige Anslag for at opsluge og ødelægge Herrens salvede.

¹⁶Fjendens Angreb paa de salvede vil faa nogle af dem til at sørge. Det er Guds Vilje, at andre af Zions Børn skal trøste dem, der sørger.

¹⁷Det er rimeligt at antage, at Djævelen nu kan se, at hans Tid er kort. Og vi kan derfor være forvisset om, at han nærer stor Vrede imod Guds salvede; han vil føre Krig mod den Levning af Løftets Æt, som endnu er paa Jorden, og han vil gøre sig fortvivlede Anstregelser for at ødelægge alle dem, der med Iver holder Herrens Befalinger. Den vigtigste Befaling, Menigheden nu har, er at opfylde sin guddommelige Fuldmagts Forpligtelser. Derfor maa hver enkelt med Iver og Trofasthed stræbe at fuldbyrde disse Pligter ved Virksomhed i Tjenesten. Djævelen vil gøre sit yderste for at skade disse. — Aabenbaringen 12, 12-17.

¹⁸Bibelen viser os ogsaa, at den Del af Djævelens Organisation, der kaldes »Dyret«, vil føre Krig mod Lammet. (Aabenbaringen 17, 14.) Dette stemmer overens med Profetens Ord om, at de skal lægge Raad op imod Herren og imod hans salvede og gøre Forsøg paa at ødelægge dem. — Psalme 2, 2. 3.

¹⁹Nu er den Tid inde, da Jehovas salvede under deres Hoveds Ledelse binder Kongerne med Lænker og de fornemme Mænd med Jernkæder. (Psalme 149, 8.) Dette gøres af de trofaste, som forkynder Sandhedens Budskab. Det er disse Lænker og Baand, Djævelens Organisation prøver paa at sønderrive og kaste af sig.

²⁰Den Kristne har faaet bestemt at vide, at den Tid vil komme, da den Herre Jesus Kristus som en sejrrig Helt drager ud paa et Felttog for at dømme og kæmpe mod Satan og hans Organisation; og dette skal finde Sted paa vor Guds Hævns Dag, naar Herren, Herlighedens Konge, begynder at udøve sin Kongemagt. — Aabenbaringen 19, 11. 12.

²¹Dette og andre Skriftsteder viser, at Kampen er Guds Kamp imod Satan, Herrens Sandhedsbudskab imod Satans Vildfarelses og Ondskabs Budskab. Paa Jehovas Side ledes Kampen af den Herre Jesus Kristus. Profeten taler om denne Kamp og stiller det Spørgsmaal: »Hvo er denne Ærens Konge?« Han besvarer selv sit Spørgsmaal: »Herren, stærk og mægtig, Herren, mægtig i Strid.« — Psalme 24, 8.

²²For yderligere at slaa fast, hvem det er, der leder Kampen imod den onde, siger Profeten: »Du er meget dejligere end Menneskenes Børn, Ynde er udgydt paa dine Læber, derfor velsignede Gud dig evindeligt. Bind dit Sværd ved din Side, du vældige! i din Majestæt og din Herlighed.« — Psalme 45, 3. 4.

²³Bibelen viser ligeledes tydeligt, at Kampen ogsaa indbefatter Sandheden imod Ondskab, Vildfarelse og Ugudelighed. (Esajas 11, 4.) Bibelen siger om Gud: »Herren er en Krigsmand.« (2 Mosebog 15, 3) Denne Beskrivelse gælder vor Guds Hævns Dag.

²⁴Den Tid, da den sidste Del af Herrens Kamp mod Vildfarelsens forskansede Magter finder Sted, maa nødvendigvis være en særlig prøvende Tid for alle. »Thi stor er Herrens Dag og saare forfærdelig, og hvo kan udholde

den.« (Joel 2, 11) At Herrens salvede paa denne Side Forhænge saavel som de paa den anden Side maa være med i denne Kamp og holde trofast ud indtil Enden, er tydeligt tilkendegivet ved den bibelske Udtalelse: »Og han var iført en Kappe, dypet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord. Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa hvide Heste, iførte hvidt, rent Linklæde.« — Aabenbaringen 19, 13. 14.

²⁵Det maa nødvendigvis være en Kamp, i hvilken der ikke bedes om Pardon og heller ikke gives Pardon. Fjendens Hær er imponerende. Den er sammensat af store Horder af usynlige Redskaber og Repræsentanter for Djævelen saavel som af en stor Skare synlige Repræsentanter. Herrens salvede er faa i Tal. Denne den ondes Hær vil slaa de salvedes Hjerter med Skræk, saafremt de ikke har et stort Maal af den hellige Aand. Hvis de salvede skal kunne udholde Kampens Strabadser, behøver de en urokkelig Tro og Tillid til Herren, de maa forblive under hans Hænders Skygge og maa trofast holde hans Befalinger. Der er ikke nu Tid til Selviskhed. Tiden er inde til, at Kærligheden skal lægges fuldkomment for Dagen; og Kærlighed er et Udtryk for Uselviskhed. Enhver af os bør komme i Hu, at Zions Medlemmer ikke blot har faaet Befaling til at elske hverandre, ligesom Jesus elskede os, men enhver af os har faaet en særlig Befaling til at tjene vore Brødre i Zion.

²⁶Nogle af de salvede vil maaske give efter for de besnærende Indflydelser omkring dem, slutte sig til Fjenden og saaledes gøre de trofastes Byrder endnu tungere. Nogle vil være stærkere end andre i Kampen, fordi de har større Tro, mere Nidkærlighed og Kærlighed og et større Maal af den hellige Aand. »Men vi, som er stærke, bør bære de svages Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag.« (Romerne 15, 1) Med andre Ord: Vi bør aflægge Selviskheden og i Kærlighed yde vore Brødre Hjælp.

TRØST ZION

²⁷Kun de, der har Herrens Aand, omfattes af Teksten: »Den Herre Herres Aand er over mig, fordi Herren har salvet mig... til at trøste alle sørgende.« Enhver vil i Forhold til det Maal af Herrens Aand, han ejer, være ivrig, energisk og virksom for at adlyde denne Befaling fra Herren. Husk, at de, der var med i Gideons lille Hær, var vaagne og ivrige efter at lade deres Lys skinne, og de gjorde dette uselvisk. De sønderslog deres Krukker og tilkendegav derved paa forbilledlig Vis, at Lemmerne paa Herrens Legeme nu endogsaa maa opofre sig selv uselvisk for at lade deres Lys skinne. De uselviske i Zion erindrer den Del af deres Fuldmagt, som lyder: »At beskikke det for de sørgende i Zion, at der skal gives dem Hovedprydelse i Stedet for Aske, Glædens Olie i Stedet for Sorg, Lovprisnings Klædebon i Stedet for en vansmættet Aand.« De kommer i Hu, at Herren siger: Gør dette, for at de, der saaledes bliver trøstet, maa blive opmuntret til at holde ud i Kampen og vinde Sejren, for at de maa kunne kaldes »Retfærdighedens Terebinter, Herrens Plantning, ham til Herlighed.« Hvad menes der med saaledes at tjene vore Brødre i Zion?

²⁸»Aske« symboliserer dyb Ydmygelse, stor Sorg og Ve. (2 Samuel 13, 19; Esther 4, 1-3; Job 2, 8; 42, 6; Daniel 9, 3; Jonas 3, 6; Matthæus 11, 21) Denne store Ydmygelse, Sorg eller Ve kan ramme den Kristne paa Grund af Fjendens tilsyneladende Sejr, der maaske er

en Følge af Bagtalelse og onde Anklager, eller den kan fremkaldes af Troløshed hos en eller flere af dem, han havde stølet paa; eller maaske skyldes den Uretfærdighed, som andre øver imod ham, idet de saaledes bringer ham Ydmygelse over for andre og gør ham til Genstand for Forsmædelse.

²⁹Hvis en af Herrens salvede finder, at hans Broder i Zion lider under en saadan Ydmygelse, Sorg eller Ve af en eller anden Aarsag, har han faaet Befaling til at give ham Hovedprydelse i Stedet for denne Aske.

³⁰»Hovedprydelse« er en Prydelse eller Forskønnelse over Hovedet eller for Sindet. »Paa den Dag skal den Herre Zebaoth være en dejlig Krone og en herlig Krans for sit Folks overblevne og til Rettens Aand for den, som sidder i Retten, og til Styrke for dem, som driver Krigen tilbage til Porten.« (Esajas 28, 5. 6) Ordet de overblevne eller Levningen sigter til Kristi sidste Lemmer paa Jorden. At give dem Prydelse vil sige at henvise dem til noget, der kan pryde deres Sind, tilskynde til lykkelige og smukke Tanker og saaledes bringe Styrke.

³¹Det er den salvedes Forret at gøre disse opmærksom paa, at Herren er deres Styrke, at hvis Vejen er aaben mellem dem og Herren, og de har Herrens Bifald, behøver de ikke at bekymre sig over den Forsmædelse, der bliver dem til Del som Følge af Menneskers Uretfærdighed. De bør erindre, at Jesus ikke søgte Ry og Anseelse, og at den Kristnes Rygte og Anseelse i Verden ikke har nogen Værdi, og de burde skue op til Herrens Ansigt og fryde sig over, at de har den Forret at opfylde noget af det, som fattes i Kristi Trængsler. (Kolossenserne 1, 24) Den salvede bør byde disse at staa op og med Glæde tage Del i Herrens Strid ved at forkynde Kongens Budskab, og vise dem hen til Herrens vidunderlige Budskab, der lyder: »Vaagn op, vaagn op, ifør dig din Styrke, Zion! ifør dig din Herlighedens Klæder«, og gøre dem opmærksom paa, at det er dem, der hører til Fødderne i Zion, og som forkynder Budskabet, der bliver betragtet som skønne og dejlige i Herrens Øjne. — Esajas 52, 1-7.

³²Vi bør henlede den Kristnes Opmærksomhed paa den Fuldmagt og den Opgave, Gud selv har givet ham, og byde ham at staa op og blive Lys, fordi hans Lys, Herlighedens Konge, er kommet, og fordi Herrens Herlighed er gaaet op over ham; og Herren har tilkendegivet sit Bifald ved at lade ham nyde disse Forrettigheder og Velsignelser. — Esajas 60, 1.

³³Enhver i Zion, som saaledes er i Vaande, symboliseret ved Aske, ham bør du give Hovedprydelse ved at gøre ham opmærksom paa, at han har faaet Lov til at være en Gren paa det sande Vintræ; og hvis han har Del med Herren i hans Lidelser, skal han ogsaa blive delagtig i hans Skønhed og Herlighed. — Hoseas 14, 6; 2 Timotheus 2, 11. 12.

³⁴»Sorrige« i Esajas 61, 3 betyder, Jammer eller Graad, hvilket kan skyldes vor egen Daarskab eller Ligeegyldighed (Psalme 38, 6. 7) eller at vi vandrer borte fra Gud. (Psalme 42, 2-7), eller Aarsagen kan være, at en eller anden paa uret Vis har paavirket os saaledes, at vor Trofasthed i at følge Herren er blevet slappet, saa at vi derved er blevet svage i Troen og i Nidkærligheden for Herren. (Psalme 43, 1-3) Eller Aarsagen kan være Frygt for en eller anden truende eller uafvendelig Ulykke. — Daniel 10, 2.

³⁵En Kristen kan i Daarskab blive ligeegyldig over for

Lejlighederne til at tjene Herren og saaledes skaffe sig selv Sorg, naar han opdager sin Fejltagelse. Han kan vandre bort fra Herren og derved bringe sig selv i stor Sorg og Nød. Maaske tillader han, at nogle svigefulde Personer, der giver sig ud for at være Brødre i Sandheden, leder ham bort fra Herrens Tjeneste, saa han bliver doven og ligegyldig og saaledes foraarsager sig selv Sorg og Bedrøvelse. Det er Herrens salvedes Pligt og Forret, hvis han finder en af sine Brødre i en saadan Sorg, da at sprede denne Sorg og trøste ham ved at give ham Glædens Olie i Stedet for Sorg.

³⁶»Glæde« betyder Tilfredshed og Fryd paa Grund af Forventning om nærværende eller fremtidige Velsignelser og Goder baade for os selv og for andre Skabninger, der er lydige mod Gud. (1 Thessaloniker 2, 19. 20) Jesu Glæde bestod i, at han ejede det vidunderlige og herlige Samfund med Gud Jehova, og Udsigten til og Visheden om, at han skulde bringe alle de lydige i Menneskeheden tilbage til fuld Overensstemmelse med Gud. (Hebræerne 12, 2) Hvis vi nu ejer Herrens Velsignelser formedelst hans Godhed eller har Grund til at vente saadanne Velsignelser i den nærmeste Fremtid og derfor haaber paa disse, saa bringer dette os Glæde og Fryd.

³⁷Den salvede bør give sin Broder Glædens Olie i Stedet for Sorg ved at henvise den sørgende til den Kendsgerning, at Herlighedens Konge nu er nærværende, at han har samlet sine hellige til sig, at han er kommet til sit Tempel og ransager sine og antager sig dem, han kan bifalde; han bør minde sin Broder om, at disse Goder og Velsignelser, er noget, som kun den Kristne kan nyde, og at Herren siger til dem, der vinder hans Bifald: Fordi du har været trofast i nogle faa Ting, vil jeg gøre dig til Hersker over meget; jeg indbyder dig til at gaa ind til min Glæde. Henvis den sørgende til, at han har den herlige Forret at ophøre med sin Daarskab og Ligegyldighed og vende helhjertet tilbage til Herren og hans Gerning, at han kan holde op med at lytte til de skadelige og onde Røster, som fører ham bort fra Herren og hans Tjeneste, og at han har den herlige Forret at søge Gud gennem Kristus, sin Talsmand, og hans Fortjeneste og faa Tilgivelse for sine Ufuldkommenheder. Henled hans Opmærksomhed paa de dyrebare Løfter om, at hvis han er paa Herrens Side og trofast tjener ham, kan intet ondt vederfares ham og ingen Fjende faa Fremgang over ham. (Psalme 91, 1-12; Romerne 8, 31) Gør ham endvidere opmærksom paa, at det dyrebare Løfte, der er givet ham, taler om den betydningsfulde Kendsgerning, at alle de salvede har den Forret at blive Medlemmer af Sønnernes Hus, saafremt de vedbliver at fastholde deres første fulde Forvisning og Glæden i Haabet indtil Enden. (Hebræerne 3, 6) Gør ham opmærksom paa, at Sorg og Bekymring gør ham svag over for Fjenderne, men at Herrens Glæde er hans Styrke. — Nehemias 8, 10.

³⁸Det vil være den salvedes Forret at sige til sine Brødre: »Glæd eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæd eder! Eders milde Sind vorde kendt af alle Mennesker! Herren er nær.« (Filippenserne 4, 4-7) Vær ikke bekymret eller overbebyrdet med noget, men fremfør i alle Ting eders Ønsker for Gud med Taksigelse, og han vil bevare eders Hjerter og Sind i Kristus Jesus.

³⁹Den salvede i Zion bør gøre sin Broder opmærksom paa, at Livets Krone er lovet dem, der elsker Herrens Nærværelse, at Herren nu er nærværende, og at hver den, som elsker ham og elsker hans Nærværelse, vil holde

hans Befalinger med Glæde ved at forkynde andre om hans Nærværelse og hans Riges Velsignelser. Virksomhed i Herrens Tjeneste bringer Glæde og større Virksomhed; og Glæde gør den Kristne stærk i Herren og i hans Styrkes Vælde.

⁴⁰Den Kristne, som nu erkender, at Herren er nærværende, og at hans Rige bliver oprettet, og som stræber efter at holde Herrens Befalinger ved uselvsk at hengive sig selv for Herren, hans Sag og hans Brødre, han forbliver i Herren, og han maa nødvendigvis eje Fryd og Glæde.

⁴¹Jesus sagde: »Dersom I holder mine Befalinger, skal I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen. Dette er min Befaling, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.« — Johannes 15, 10-12.

⁴²At have »en vansmættet Aand,« betyder at være sløv, afkræftet, modfalden, nedtrykt i Aanden, modløs i Aanden, modløs og bedrøvet. Denne Tilstand hos den Kristne kan være en Følge af, at han har forsømt at studere, værdsætte og adlyde Herrens Ord, og altsaa ogsaa en Følge af at han har forsømt at tage Del i Forkyndelsen af Rigets Budskab. (Hebræerne 5, 11. 12; Psalme 119, 27. 28) Eller den kan skyldes den Omstændighed, at Opfyldelsen af Løftet om Rigets fulde Oprettelse tilsyneladende tøver. (Hebræerne 10, 32-37; Ordsprogene 13, 12) Nogle kommer maaske til at mene, at Rigets Oprettelse er blevet forsinket, at deres Haab er blevet forhalet, og at Tidsregningen er urigtig, og deres Aand vansmægter derfor, de bliver trætte, udmattede, nedtrykte og modfaldne. Eller nogle kan komme ind i denne Tilstand, fordi nogle af de kære Venner har undladt at anerkende og adlyde Herren og er vandret bort fra ham (Romerne 9, 2. 3), eller paa Grund af forskellige Fristelser, som de er faldet i. — 1 Peter, 1, 6.

⁴³Vi kan se, hvorledes nogle af Zions Medlemmer i Aar maaske kan faa en saadan vansmættet Aand. Andre af Zions Medlemmer maa da give dem Lovprisningens Klædebon i Stedet for denne vansmættede Aand. Det vil være et herligt Privilegium at gøre dette.

⁴⁴Et Klædebon er et Dække eller en Kaabe, hvorved man bliver særlig kendetegnet. (5 Mosebog 22, 5) Lovprisning betyder en rettelig og skyldig Anerkendelse og Forkyndelse af Herrens Fuldkommenheder og store og vidunderlige Ophøjethed, og at love og ophøje hans Navn. Det betyder at tale med Glæde om Jehovas store Plan og om, hvorledes den bliver aabenbaret og bragt til Udførelse.

⁴⁵At iføre sig Lovprisningens Klædebon betyder altsaa at indtage en saadan Stilling, at vi aabent, frygtløst og glad forkynder Sandheden, idet vi forkynder Kongen og hans Rige og gør Folkene opmærksom paa, at Jehova er Gud, og at hans Magt nu paa en kærlig Maade bliver aabenbaret for Menneskehedens Skyld. Enhver, som ifører sig Lovprisningens Klædebon, vil være virksomt optaget af Rigets Gerning, efter som Herren giver ham Lejlighed, og han vil tage Del i dette Arbejde med Glæde. Han vil derved tydeligt adskille sig selv fra alle andre i Verden og ganske særligt fra dem, der tilhører Djævelens Organisation. Han vil være en iøjnefaldende Person iblandt alle andre.

⁴⁶Hvis vi altsaa finder en Broder, som lider under en

vansmægtet Aand, vil det være vor Forret at henlede hans Opmærksomhed paa de dyrebare Løfter og den Mad i rette Tid, som Herren sætter frem paa sit Bord til sit Folk; vi vil da kunne henvise ham til Herrens Ord, der viser, at det nu er den Kristnes Forret at gøre Guds Vilje og trofast at vaage og vente paa hans rette Tid til at opfylde sine Forjættelser, idet vi altid kan stole paa, at hvad Gud har lovet, vil han ogsaa gøre. Gør ham opmærksom paa, at Kærlighed er det største i Verden, og at alle, som elsker Herren, vil holde hans Befalinger med Glæde. — Johannes 14, 15; 1 Johannes 5, 3.

⁴⁷At iføre sig Lovprisnings Klædebon betyder at gøre Herrens Vilje og udføre hans Arbejde *paa hans bestemte Maade*, idet vi giver Herren al Ære og Herlighed. Den, der saaledes med Glæde er optaget af Herrens Gerning, kan ikke være sløv, ledig, forsagt eller lide under en vansmægtet Aand, men han vil være stærk i Herren. Det vil være ham en Glæde at bide paa Herren, han vil stole paa Herrens overlegne Visdom og have Tillid til, at han vil lade sin velbehagelige Vilje ske i rette Tid til Bedste for dem, som elsker ham. Han vil høre til den Klasse, Profeten omtaler, naar han siger: »Men de, som forventer [bier paa] Herren, skal forny deres Kraft, de skal opfare med Vinger som Ørnene, de skal løbe og ikke vansmægte, gaa frem og ikke blive trætte.« — Esajas 40, 31.

⁴⁸Hvilket vidunderligt Værk har ikke Menigheden at udføre i Aar! Hvilken herlig Forret vil det ikke være at trøste de sørgende i Zion og hjælpe dem til at vokse sig stærke i Herren! Men man kunde spørge: Hvorfor skal dette gøres for vore Brødre i Zion? Og Bibelens Ord svarer: »Saa at de skal kaldes Retfærdighedens Terebinter, Herrens Plantning, ham til Herlighed.« At gøre dette vil være Kærlighedens uselviske Udslag over for vore Brødre; og om vi elsker vore Brødre, ønsker vi, at de skal vinde Sejren, for at de maa komme til at nyde Herrens endeløse Velsignelser og bringe hans Navn Ære.

ER VI NÆR VED ET HØJDEPUNKT?

⁴⁹Vi kan forvente, at Forkyndelsen af Guds Hævn over Satan og hans Redskaber vil bevirke, at Fjenden bliver vred og arbejder ivrigt imod Herrens Folk. »Anklagen« imod Gejstligheden, som er blevet uddelt vidt og bredt, har været som det glatte Lag imod Fjendens Fæstning. Kan vi ikke forvente, at Satan og hans Redskaber vil lægge Raad op imod Herren og hans salvede? (Psalme 2, 2-3) Herrens salvede er dem, der er skjult af Herren. (Psalme 27, 5; 91, 1-12) Herren tilkendegiver, at til en bestemt Tid vil Satans forenede Redskaber danne en Sammensværgelse imod Herrens Salvede. (Psalme 83, 2-9) Denne Profeti viser, at Fjenden særlig har sin Opmærksomhed rettet imod Herrens salvede, dem, der er skjult af Herren; Fjenderne raadslaar sammen og siger: »Kom og lad os udslætte dem af Folkenes Tal [afskære dem fra at være et helligt Folk].« De raadfører sig med hinanden og bliver enige og danner en Sammensværgelse; og de vældige Forberedelser tilkendegiver en Forening af Djævelens Magter imod Herrens salvede. De sammensvorne udgør Djævelens Organisation og indbefatter uden Tvivl Judasklassen, det vil sige, dem, som har paastaet, at de hørte Herren til, men som har taget Anstød og er blevet paavirket af Fjendens Aand. Jesus viste os, at det vilde gaa saaledes, da han sagde:

»Da skal mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre.« (Matthæus 24, 10) Hvis det er sandt, at vi nu nærmer os Menighedens sidste Dage paa Jorden, er det ogsaa rimeligt at slutte, at en Krise, en Prøvens Tid er nær, og at vi staar over for et Højdepunkt i Menighedens Erfaringer. Vi ønsker ikke at forurolige nogen; men »at være forud advaret er at være forud væbnet«.

⁵⁰Enhver indviet og salvet Kristen bør være omhyggelig for, at han ikke paa nogen Maade byder sig selv frem som Tjener for Djævelen ved ond Mistanke, ilde Tale, onde Anklager, eller paa anden Maade skader sine Brødres Navn og Rygte. Herrens salvede er eet i Kristus og maa staa sammen. De har ikke faaet til Opgave at dømme hverandre. Hvis en af dem taler ondt om sin Broder, gør han derved sig selv til sin Broders Dommer, hvilket er i Modstrid med Guds Lov. (Jakob 4, 10-12) Nogle af Herrens indviede kan handle galt, og naar de gør det, vil Herren dømme dem. Herren opfordrer ikke nogen anden til at dømme sit Folk, og han siger tydeligt: »Rør ikke mine salvede.« (Psalme 105, 15) Det er ren Anmasselse, hvis nogen vil forsøge at dømme eller straffe Herrens salvede, medmindre det sker paa den af Herren bestemte Maade. (Matthæus 18, 15-17) Der findes ingen anden ret eller berettiget Maade. Hvis vi gaar frem paa nogen anden Maade, blotter vi derved os selv for Fjendens Angreb og aabner os selv Adgang til at slutte os til Fjendens Rækker.

⁵¹Herrens salvede bør nu erindre Apostelens Ord og staa fast med een Aand, staa Skulder mod Skulder, medens de kæmper for Evangeliet og ikke et eneste Øjeblik gyser tilbage for Fjenden. — Filippenserne 1, 27. 28.

⁵²Der vil behøves Mod, Tro, Kærlighed og Taalmodighed og en uselvisk Indvielse til Herren for at staa fast dette Aar igennem og i Mesterens Aand gøre Fremskridt hen imod det store Maal.

KAMPEN ER HERRENS

⁵³Ingen af Herrens salvede bør blive frygtagtig, modløs eller forskrækket. Fuldkommen Kærlighed vil drive al Frygt ud. (1 Johannes 4, 17. 18) Herren vil ikke forsømme at give sit Folk Trøst. Han er al Trøstens Gud og Barmhjertighedens Fader. (2 Korinthier 1, 1-3) Fjenden kan forene alle sine Kræfter imod Herrens salvede; og selve Tanken om Fjendens Hær kan maaske slaa nogles Hjerter med Skræk. Men enhver af Herrens salvede bør komme i Hu, at denne Kamp er Herrens Kamp. Vi ved, at Sejren er absolut vis. — Aabenbaringen 17, 14; 19, 11. 12.

⁵⁴Hvis vor Tro paa Gud og vor Kærlighed til og Troskab mod ham er fuldkommen, vil der ikke være nogen Anledning til Frygt. Det er sikkert, at vi i vor egen Styrke ikke vilde kunne modstaa Fjendens Angreb; hans forenede Styrker vilde drive den lille Flok af Herrens salvede paa Flugt, ligesom den stærke Vind driver Avnerne, og vilde snart tilintetgøre dem. Men hvis Gud er for os, hvem kan da være imod os? (Romerne 8, 31) De salvede kan med Sandhed sige: »Herren er med mig, jeg vil ikke frygte, hvad kan et Menneske gøre mig?« — Psalme 118, 6.

ET BILLEDE

⁵⁵Beretningen om Guds Pagtsfolk blev nedskrevet til Gavn for Menigheden, for at den, medens den med

Taalmodighed udholder sine Ildprøver, kan modtage Trøst gennem Skrifterne og have Haab om at vinde Sejren. Dette kan vi være ganske forvissede om. (Romerne 15, 4) Det synes derfor at være i Overensstemmelse med Guds Vilje, at vi til vor Opmuntring betragter nogle af disse Billeder fra den gamle Tid, nogle af de Billeder, som han har fremvist gennem sit udvalgte Folk. Et af disse Billeder finder vi i 2 Krønikebog 20, 1-30.

⁵⁶Josafat, Judas Konge, gjorde sig skyldig i nogle alvorlige Fejltagelser. Dog søgte han med Iver at tjene Herren, og Jehova behandlede ham og hans Folk barmhjertigt, medens han regerede.

⁵⁷Josafats Fjender dannede en Sammensværgelse for at angribe og tilintetgøre Guds salvede Folk. Et Budskab blev bragt Josafat om, at en vældig Hær rykkede frem til Angreb paa ham. Han forsamlede hele sit Folk i Jerusalem foran Templet. Han førte Mænd og Kvinder og deres smaa Børn frem, og han stillede sig i Templet og henvendte sig der til Gud om Hjælp. Han sagde: »Har du ikke, vor Gud, fordrevet dette Lands Indbyggere fra dit Folk Israels Ansigt og givet det til Abrahams, din Vens, Sæd evindeligt?» Han fortæller derefter Gud, at hans Fjender havde sluttet sig sammen for at ødelægge Guds Folk, og derefter sagde han: »Vor Gud! Vil du ikke holde Dom over dem? Thi der er ingen Kraft i os imod denne store Hob, som kommer imod os, og vi ved ikke, hvad vi skal gøre; men vore Øjne er vendte til dig.«

⁵⁸Hele Juda stod for Herrens Ansigt med deres Kvinder og deres smaa Børn. Disse hjælpeløse Kvinder og Børn, der stod frem for Herren, var et Syn, som kunde fremkalde Gud Jehovas Medlidenhed. De var et passende Billede paa Herrens salvedes Hjælpeløshed over for deres Fjenders Mængde og viser, hvorledes de salvede er absolut afhængige af Herren. Gud hørte Josafats Bøn. Herren salvede da Jehasiel, en af Levitterne; efter at han saaledes var blevet salvet med Herrens Aand, talte han som Herrens Talerør og sagde: »Giv Agt, alle I af Juda og I, Indbyggere i Jerusalem, og du, Kong Josafat! Saa sagde Herren til eder: I skal ikke frygte og ikke ræddes for denne store Hob, thi Krigen er ikke eders, men Guds. . . Det skal ikke være eders Sag at stride her, stil eder hen, bliv staaende og se, hvorledes Herren frelser eder, o Juda og Jerusalem! I skal ikke frygte og ikke ræddes, drag i Morgen ud imod dem, thi Herren skal være med eder.«

⁵⁹Tidligt næste Morgen drog Josafat under Herrens Ledelse frem med sit Folk og opfordrede dem til at tro paa Gud Herren og høre hans Ord. Derefter udtog Josafat visse Personer til bestemte Opgaver. Læg Mærke til, hvad de skulde gøre. Læg ganske særligt Mærke til, at de ikke skulde se bedrøvede ud, at de ikke skulde klæde sig i Sæk og Aske, at de ikke skulde sørge, og at de ikke skulde have en vansmættet Aand. De vidste, at de stod Ansigt til Ansigt med en stor Krigshær. De var fuldstændig ude af Stand til at møde disse Krigere paa lige Vilkaar. Men Josafat »beskikkede Sangere for Herren, at de skulde love den hellige Majesæt, og naar de drog ud frem for de bevæbnede, da skulde de sige: Lov Herren, thi hans Miskundhed er evindelig.« Og da disse Sangere begyndte at synge Lovsange til Jehovas Pris, lod Herren et Baghold komme imod Fjenderne, og de begyndte at kæmpe imod hverandre og ihjelslog hverandre.

⁶⁰Bibelen viser, at hele Satans Magt vil blive samlet

for at angribe Herrens salvede. Hvorfor blev dette Billede fremstillet i Bibelen? Er vi ikke berettiget til at betragte det som et Trøstens Budskab, hvorved vi kan lære, at Kampen er Herrens Kamp, og at medens Kampen mellem Jehova og Djævelen gaar for sig under hans Anførsel, som kaldes »Trofast og Sanddrue«, vil de salvede have nogle Pligter at udføre?

⁶¹Herrens salvede skal ikke bruge kødelige Vaaben; men det er Guds Vilje, at de skal virke som hans Vidner. »I er mine Vidner, siger Herren, at jeg er Gud.« — Esajas 43, 12.

⁶²Jeg lagde mine Ord i din Mund og skjulte dig under min Haands Skygge for at befæste Himlene og grundfæste Jorden og for at sige til Zion: Du er mit Folk.« (Esajas 51, 16) De er dens Fødder, som bringer godt Budskab. De er hans Vægtene, og de maa være Sangere. Den Sang, de skal synge, er Moses's og Lammets Sang, idet de forkynder Guds Profetier, Profetiernes Opfyldelse, Verdens Ende, Himmeriges Riges Nærhed, og henviser Folkene til Kongen og hans Rige. (Aabenbaringen 15, 3) »Dine Vægteres Røst er der! De opløfter deres Røst, de synger alle med Fryd; thi med Øje mod Øje skuer de, at Herren vender tilbage til Zion.« — Esajas 52, 8.

⁶³Det er muligt, at vi er nær ved en svær og alvorlig Prøvetid for Menigheden. Men Herrens salvede bør komme i Hu, at Herrens Haand dækker dem, og at hvis de fortsætter trofast, skal de staa sejrriige med ham paa Zions Bjerg. — Aabenbaringen 17, 14.

TRØST ALLE

⁶⁴Verden befinder sig nu i stor Nød og Sorg. Herrens Aand er veget fra Navnkristenheden. De utro Hyrder har svigtet Herren og hans Sag, har forenet sig med Djævelen og har ladet Folket være uden Føde og uden Hjælp. (Ezekiel 34, 1-12) Fjenden, Satan, har mønstret alle sine Styrker og gør et fortvivlet Forsøg paa fuldstændig at bringe Gud i Vanry, gøre ham til en Løgner og at faa Jesu Kristi Religion til at tage sig ud som et Bedrag og en Snare. Djævelen har ført en mægtig Flod af Vildfarelse, Usandhed og Bagtalelse over Menneskene i Verden og har saaledes forblindet dem for Guds Plan og Hensigter; og de ordenselskende Mennesker paa Jorden er meget ubehageligt stillet. Hvad er da Herrens salvedes tydelige Pligt nu i denne Tid?

⁶⁵Gud svarer ved sin Profet: »Naar Fjenden kommer som en Flod, skal Herrens Aand oprejse Banner imod ham.« — Esajas 59, 19.

⁶⁶Læg Mærke til, at Herrens Aand opløfter et Banner imod Djævelen, Fjenden. Det følger da nødvendigvis heraf, at kun de, der har Herrens Aand og er salvede af Aanden, vil blive brugt af ham til at oprejse dette Banner. Det er klart, at det Banner, der her omtales, er Sandhedens Budskab, Rigets Budskab. (Aabenbaringen 19, 15; Esajas 11, 4) Dette Budskab er altsaa det Mittel, som Herren vil benytte for at trøste de ordenselskende Mennesker paa Jorden. Den Fuldmagt, der er givet de salvede, paalægger dem altsaa den Pligt at trøste alle de sørgende i Verden ved at forkynde dem om Herrens Rige og fortælle dem, hvad det vil betyde for Menneskeheden.

⁶⁷Skønt det er nødvendigt at forkynde, at Trængselen er Guds Hævns Dag, bør vi lægge Vægt paa, at

Fred og Trøst kun kan blive Menneskene til Del ved Oprettelsen af Guds Rige. Det er den Kristnes Forret i dette Aar at forkynde for Folkene, at Messiasriget vil bringe Krigene paa Jorden til at holde op og vil medføre evig Fred for Menneskene, at der i Kristi Rige ikke vil være Udbyttere, som undertrykker Folkene og berøver dem deres Rettigheder, at der ikke vil være samvittighedsløse Politikere, der varetager Folkets Rettigheder paa en falsk og selvisk Maade, at der ingen falske Profeter vil være, som vildleder dem, men at Kongen vil herske i Retfærdighed og dømme de sagtmødige og ringe med Ret og Lighed, at Hungersnød vil høre op paa Jorden, og at Jorden vil give sin Afgrøde og skaffe rigeligt til alle, at Sygdom og Svaghed vil forsvinde og give Plads for Sundhed og Styrke, indtil »ingen Indbygger skal sige: Jeg er syg.« (Esajas 33, 24). Det er ogsaa den Kristnes Opgave at forkynde, at de lydige i Verden under Herrens retfærdige Styre vil blive genoprettet til en fuldkommen Tilstand i Sind og Legeme, at de blindes Øjne skal oplades og de døves Øren aabnes, at de døde skal vende tilbage fra Gravene, at de adsplittede Familier skal blive genforenet, og at Herrens Velsignelser vil vedblive med at udbrede sig og opfylde Jorden med Glæde, indtil alle Mennesker ejer Kundskaben om Herrens Herlighed, at Folkene skal nyde Fred, Fremgang, Liv, Frihed og Lykke, at ved at holde Herrens Ord vil de kunne leve evigt og vil aldrig dø, at Jorden skal blive en velskikket og passende Bolig for Mennesket, og at Jorden i Tidens Løb vil blive opfyldt af en lykkelig, glad Menneskeslægt, der synger Jehovas og den Herre Jesus' Lovprisningssange.

HVORFOR DENNE OPØVELSE?

⁶⁶Gud giver nu Zion Undervisning og Opøvelse. Hvorfor? Svaret maa blive, at fra Verdens Grundlæggelse har det været Guds Hensigt at oprette et Retfærdighedsrige, for at Menneskeslægten ved dets Virksomhed kunde blive helt genoprettet. Det er hans Plan, at hans Organisation skal benyttes til at fuldbyrde denne Hensigt, og den Herre Jesus er denne Organisations Hoved. I det Billede af Riget, som Aabenbaringsbogens Forfatter opruller for os, er Kristus, Hoved og Legeme, fremstillet som et Livets Træ, hvis Blade tjener til Lægedom for Folkene. Dette Billede viser, at Ernæringen og Helbredelsen for den syndesygge og hungrende Verden saavel som Menneskenes Opbyggelse og Genoprettelse kommer gennem Kristus.

⁶⁸Kristus bestaar af Jesus, der er Hovedet, og 144,000 Lemmer paa hans Legeme. Derfor symboliseres enhver af de salvede ved et Træ i det Billede, Profeten Esajas opruller for os. Profetens Bevisførelse gaar saaledes ud paa, at Herren har givet Zion i Opgave at udføre visse Ting, og at en trofast Udførelse af disse Ting vil medføre, at enhver af de trofaste vil blive kaldt en Retfærdighedens Terebinte, Herrens Plantning, og at disse Terebinter skal genspejle Gud Jehovas, den store Skabers, Herlighed.

⁷⁰Alle Zions Medlemmer bør derfor nu opløfte deres Hoveder og glæde sig og vedblive med at synge Jehovas Pris, medens han gaar foran for at udkæmpe sit Folks Kamp. Gid de vilde være trofaste og stærke i Herren og i hans Styrkes Vælde. Forløsningens Dag er nær. Om kort Tid vil de faa en rigelig Indgang i hans Rige, hvor de i hele den tusindaarige Tidsalder, som netop nu begynder, skal tjene som Retfærdighedens Terebinter, hvorigennem Velsignelser fra Jehova skal strømme ud til Menneskeslægten, og de skal staa for evigt til Pris for Jehova og den Herre Jesus.

⁷¹Der er meget at udrette i Aar. Lad os ikke nære overdrevne Bekymringer for, hvornaar vi skal tages hjem. Lad os til Stadighed have vor Tanke henvendt paa den trofaste Udførelse af de Pligter, der nu ligger os for Haanden, for at vi kan blive taget hjem i Guds bejelige Tid. Da vil vort Glædesbæger flyde over. — Psalme 16, 11.

SPØRGSMAAL TIL BERØASTUDIUM

- Hvad er Formaalet med Guds Plans Udfoldelse og Virkeliggørelse? Hvorledes vil dette blive fuldbyrdet? 1.
 Hvad venter nogle sig i dette Aar? Hvad burde vi være mest optaget af? 2.
 Hvad er den Kristnes Pligt? 3-5.
 Hvilket Ønske nærer hver enkelt af de salvede? 6.
 Hvem er det, som trænger til Trøst? Hvem skal udføre denne Trøstegerning? 7.
 Hvad er vor Pligt paa denne vor Guds Hævns Dag? 8.
 Hvad betyder Udtrykket »Zion«? Hvem bestaar Zion af? 9. 10.
 Hvem vil udkæmpe Kampen? Vil alle de salvede være i Stand til at udholde Vanskelighederne med samme Sjælsstyrke? 11-16.
 Forstaar Djævelen, at hans Tid er kort? Bliver Medlemmerne af hans Organisation bundet? 17-19.
 Hvem er den sejrende Helt? Anfør Skriftsteder, der taler om dette. Hvornaar gælder disse Skriftsteder? 20-23.
 Hvorledes vil denne endelige Kamp foregaa? Hvad er nødvendigt for at staa denne Strid igennem? 24-26.
 Hvad er det for en Opgave eller Fuldmagt, vi har faaet? Hvad menes der med »Aske«? 27-29.
 Hvad menes der med »Hovedpryd«? Hvorledes vil den vise sig? 30-33.
 Hvad menes der med Udtrykket »Sorg«? Hvorledes kan den drives bort? 34. 35.
 Hvorledes kan vi eje Glæde? Hvorledes kan vi bringe den videre til andre? 36-39.
 Hvilken Kendsgerning vil bringe den Kristne til at fryde sig? 40-41.
 Hvad forstaas ved en vansmægtet Aand? Hvad kan foranledige en saadan Tilstand? 42.
 Hvorledes ifører vi os Lovprisningens Klædebon? 43-47.
 Hvorfor er det en vidunderlig Forret at være Guds Repræsentanter midt under vanskelige Forhold og i en vanskelig Tid? 48.
 Er Fjendens Lejr blevet bombarderet? Hvad er Resultatet heraf? 49.
 Hvad ventes der af den salvede Klasse? 50-52.
 Hvad vil fordrive al Frygt og gøre Herrens Børn uangribelige over for Fjenderne? 53-54.
 Hvilket Billede er tegnet for os til vor Opmuntring? 55-59.
 Hvilke Pligter har vi, og hvilke Vaaben benytter vi? 60-63.
 Hvorfor er Verden i en Sorgens og Nødens Tilstand? Hvad vil Herren gøre, naar Vildfarelsens Flod kommer? 64-67.
 Hvorfor er en grundig og fuldstændig Opøvelse nødvendig? Hvornaar vil vort Glædesbæger flyde over? 68-71.

(The Watch Tower 1. Januar 1925.)

MEDDELELSE

IHUKOMMELSESNAÐVEREN

I Aaret 1925 er Onsdag den 8. April efter Kl. 6 Aften det rette Tidspunkt for Højtideligholdelsen af Mindet om Herrens Død. Alle Menighederne bedes bemærke dette. Vi haaber, at

den Stund vil blive til stor Vederkvælgelse for Herrens Folk. Vær saa venlig *umiddelbart* efter Mindemaaltidet at indsende Beretning om Antallet af Deltagere til Vagttarnets Ekspedition. I næste Nummer af Bladet vil det blive meddelt, i hvilket Lokale den københavnske Menighed vil samles i Aar.